GILLETTE, EGY PENGE ATLASZA

2058. ÁPRILIS 1.

Beléptem életem utolsó hónapjába, egy határidőbe, amelyet már nem lehetett elhalasztani.

Kilencvenhárom éves voltam, és mindig azt hittem, halász vagyok.

Kiderült, hogy egy rohadt dolgot sem értettem.

Valaki megörökített egy fényképen: fából készült csónak, horgászbot a kezemben, mögöttem a Vezúv.

Mintha én lennék az ember, aki megtanulta, hová kell vetni a horgot. Az ember, aki tudja.

Aztán figyelmesebben megnéztem a képet.

A hal, amelyet kifogtam, nem mozog. Nem kapkod levegő után.

Olvas. A GILLETTENARRATIVE-et olvassa. Angolul, spanyolul, kínaiul, amharául, urduul, arabul.

Én fogtam ki a halat. A hal engem tanulmányoz.

Évekig azt hittem, a fejlődés azt jelenti, hogy több nyelven beszélek, több térképem, több kiadásom van.

Huszonkét kiadás. Öt sok kötettel. Tizenhét úgy, hogy meg sem számoltam őket. De mennyit írtam, a francba?

Aztán megértettem, hogy a fejlődés nem az, hogy mennyi vizet úsztál át. Hanem az, hogy amikor egy horgon lógsz, megvan-e még benned a tisztánlátás ahhoz, hogy olvass.

Az április bolondja nem olyan tréfa, amelyet másokkal űzöl. Az a tréfa, amelyet az élet űz veled, amikor azt hiszed, te vagy a halász, és rájössz, hogy te vagy a hal.

És ha szerencséd van, azon a napon te is megtanulsz olvasni.

Én azon a napon tanultam meg. De már a végén jártam, és a célvonal nem hagy emléket. Csak annak a lehetőségét, hogy felejthetetlen legyen az ember.

Ferdinando